sportul MAGAZIN

IONEL TEODOREANU

DESPRE LUCIAN POPESCU

IONEL TEODOREANU

Scriitorul Ionel Teodoreanu a fost un mare iubitor al sportului, un propagandist al acestei activități tinerești. Iar dintre toate sporturile, cel pe care l-a îndrăgit cel mai mult a fost boxul. Autorul „Medelenilor" a putut fi văzut între corzile ringului, ca arbitru, dar principala sa legătură cu „nobila artă" a fost făcută prin numeroasele cronici și eseuri publicate în presa vremii.

Iată, de pildă, ce a scris la 10 iunie 1939, după ce Lucian Popescu, în amurgul carierei sale, cucerise totuși titlul de campion european la categoria până, învingîndu-l pe belgianul Phil Dolhem:

„Lucian Popescu. Îl știu de pe vremea cînd era un puiandru răsfățat al mulțimilor ahotnice de box. Apărea pe ring — înainte ca Mickey Mouse să fi irumpt pe ecran — ca o miniatură gracilă de Tarzan, de culoarea mulatră a piinii de secară, cu pulpe sprintene înalte, cu șold îngust, cu umeri lați, dar încă îndulciți de strunqul fin al adolescenței — strung pentru ivoriu și abanos — cu ochi înfocați, negri, cam buzat — ceea ce-i dădea o botoșenie de plod pedepsit și un exotism complementar culorii — cu frunte îndărătnică de tăurel, dinți hărăpește albi-sclipitori ca qerul — și nări cărnoase puternice de vietate sălbatecă.

Un nume indian l-ar fi cuprins și exprimat mai bine decît cel atît de românesc. Acest „Popescu" parcă venea bronzat și felin din jungla lui Kipling, unde copilărise pe crengi de baobab și spinări de elefant, învățînd vicleșugul de la șarpe, pînda și saltul de la tigru, zîmbetul fosforescent de la lup, șerpuirea verticală de la liane — acolo în clocotul desimei vegetale, bătut de unda animală, primind botezul frust al luptei și-al instinctului viteaz.

Într-adevăr, copilul junglei învingea cu grație șireapă pe toți adversarii români sau străini, veniți, sau puși în calea lui. Anii lui tineri au trecut mereu pe sub arcuri de triumf, aclamați de mulțimi, înălțați pe ringul victoriilor ca pe un baldachin purtat de un elefant de rajah.

Eu unul îl admiram cu strîngere de inimă. E o povară gloria și pentru umerii bărbatului; dar pentru umerii unui copil? Mai mult pedeapsă decît răsplată mai mult nepătrunsă ispășire decît pronie cerească.

Pe fruntea unui copil, gloria e un spin — de diamant —; cu această năpraznică strălucire începe viitoarea sîngerare.

Și iată, într-o zi a anilor, mulțimile copilăriei lui Lucian au devenit și maștere dar și abrașe, neiertîndu-i nici o greșeală, nici un păcat. Îl vroiau altfel de cum era; îl vroiau erou, peste cele omenești; iar el, tostul copil, nu era decît om din oameni purces, vulnerabil ca toți semenii lui, începînd cu Adam — cel cu Eva —, cu Samson — cel cu Dalila —, cu Cesar — cel cu Cleopatra —, și cu mulțimea anonimă a celor care n-au ars la ferestrele istoriei, în policandre de aur, ci au trăit și s-au stins în biata lor taină.

Au crezut toți — sau mai toți — că steaua lui Lucian a apus. Și l-au gonit din amintire. Căci foștii idoli trec de-a dreptul în uitare.

Și iată că Lucian a învins din nou. Dintîi l-a învins pe belgianul Dolhem, campionul Europei, luîndu-i titlul în luptă dreaptă. Superbă victorie! A luptat cincisprezece reprize — în box e o durată istovitoare ca și a maratonului — mereu treaz, mereu ager, cu ochii sclipitori de vitalitate, cu respirația intactă, cu picioarele sprinten jucăușe — de călușar — cu mușchii necontenit ritmați, cu pumnii vii și autoritari ca o ploaie de vară — victoria lui fiind evidentă încă înainte de a fi consacrată și vestită, ca un proaspăt curcubeu al ploii lui.

Dar și mai mîndră decît victoria asupra lui Dolhem — căci n-a învins decît un om pe altul! — e victoria lui Lucian asupra „corului antic".

Mulțimea — acest cor antic al destinelor — nu mai credea în Lucian. Tăcerea ei mocnea glas de prohod. Și repriză cu repriză a început să întrezărească, să vadă, să spere, să creadă, și, învinsă, să aclame pe învingător.

Rîndurile mele aplaudă această îndoită victorie asupra omului și asupra oamenilor.

Dar îl rog pe noul campion european — proaspăt laureat al premiului național pentru sport — să primească printre aplauze și șoapta unui sfat: în acest ceas de glorie redobîndită să aibă tăria să mediteze cu fruntea în palme, ca un simplu învins, alungînd din el toată trufia succesului — care e beție trecătoare —, și să cerce să-și limpezească învățătura și înțelesul drumului de pînă acum, pentru a-și pregăti înțelepciunea și onoarea celui care începe".

„Gazeta sporturilor"
(10 iunie 1939)

LUCIAN POPESCU

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

ATENȚIE LA SPOVEDANII!

Ultima oară cînd l-am vizitat acasă, domnul Gore citea cu atenție știrile despre campania dezlănțuită pe plan mondial împotriva dopingului. În viața ciclismului, cu deosebire. Dar și în viața altora.

— Ce părere ai? — m-a întrebat el, fluturînd ziarul cu declarațiile lui Roger Rivière care, de cînd a pierdut recordul orei, l-a depășit în schimb pe acela al sincerității.

— Cred că-i foarte bine, am murmurat eu, puțin surprins de întrebare.

— Oare? Anquetil a făcut mărturisirile bine cunoscute. Rivière, mergînd mai departe încă, a recunoscut că fără stimulente nepermise n-ar fi alergat niciodată cît a alergat, atunci, — acum cîțiva ani, pe velodromul Vigorelli. Se zice că, urmare aproape inevitabilă, performanța lui va fi anulată. Drept să-ți spun, aceste spovedanii, atît de frecvente de la o vreme, mă cam neliniștesc. Dacă lucrurile continuă în același stil — epoca noastră pare foarte prielnică dezvăluirilor — atunci, încet-încet, vom avea parte de atîtea recorduri infirmate, atîtea performanțe șterse de pe tabelul supraomenescului, atîția eroi demascați public.

Domnul Gore și-a aprins o țigară după care, încruntîndu-se a adăugat:

— Nu te bucura: adevărul ne lasă fără mituri.

VICTIMA UNEI CONFUZII

Discutînd cu domnul Gore pe marginea finalei intercontinentale Racing Buenos Aires — Celtic Glasgow, a scandalurilor, petardelor, eliminărilor de pe teren, incidentelor, accidentelor și, mai ales, pietrei azvîrlite în capul portarului scoțian Simpson, adică — așa cum spunea prietenul meu — pe marginea evenimentelor din America de Sud, am îndrăznit o observație:

— Ții minte, domnule Gore, cînd îi lăudai pe brazilieni, pe uruguayeni și pe argentinieni? Și cînd spuneai mereu că trebuie să învățăm, cu modestie încă, de la jucătorii și tehnicienii lor? Or, acuma, poftim: uite ce ni se oferă drept lecție! Exemplul a fost urmat cu o iuțeală de necrezut. La Craiova, mi se pare, cineva a aruncat cu pietre în fotbaliștii oaspeți. La... am uitat orașul (un oraș din „B" în orice caz) arbitrul a fost asediat de suporterii echipei gazdă care, în plus, i-au tăiat cauciucurile de la mașină ca să nu poată omul fugi...

— Să avem iertare, m-a întrerupt interlocutorul meu, ridicînd brațele în sus cu aerul omului exasperat de faptul că vorbele sale sînt interpretate greșit, dacă nu chiar tendențios. *Să avem iertare! E o confuzie. Eu am cerut totdeauna, cer și acum de altfel, să aducem antrenori din America de Sud. Nu spectatori...*

SEMNIFICAȚIA UNEI PIETRE

— În paranteză, a spus domnul Gore după ce s-a mai liniștit, *bolovanul de la Buenos Aires reprezintă o piatră de hotar în istoria fotbalului contemporan.*

— Piatra aceasta nu te-a izbit?

— Pe mine? Nu. Pe Simpson. Domnul Gore mă privi cu o umbră de răceală.

— Vorbesc la figurat, a precizat el.

— Oh, la figurat suferim foarte mult de pe urma loviturilor primite de semenii noștri.

— Ei bine, s-ar putea, cu toate că nu lucrez la federație, să greșesc chiar și eu (în definitiv specialiștii noștri au monopolizat numai funcțiile, nu și erorile) dar mi se pare că, aruncînd piatra cu pricina, prostul — al cărui nume ne scapă[1]) — a deschis altfel de perspective în materie.

— Ce fel de perspective?

— Noi, bineînțeles. N-ai remarcat? Toate perspectivele sînt noi.

— E adevărat, n-am auzit niciodată pe cineva despre apariția unor perspective vechi.

— Tocmai... Dar despre ce vorbeam?

— Despre fotbal.

— Și unde eram?

— Unde să fim, la... prost.

— Așa... Dar să revenim. Nu-i prima oară cînd se aruncă pietre pe un stadion. Nu-i nici ultima oară

— Nu.

— Dar pînă acuma toate pietrele au fost aruncate în timpul jocului.

— Și? Destul de rău.

— Nu, nu-i destul de rău. Și iată pentru ce. Bolovanul din Argentina a fost aruncat înainte de joc. Dacă pînă în noiembrie 1967, pietrele scoteau fotbaliștii de pe teren în min. 43 să zicem, sau 69, de aici înainte, presupunînd că metoda se extinde, jucătorii vor fi scoși de pe teren în minutul zero. Avem de-a face cu un pas înainte care ne dă foarte mult înapoi. Simt că am intrat în epoca în care meciurile de fotbal vor lua sfîrșit înainte de a începe.[2]) Simt că s-a ivit timpul cînd meciurile se vor desfășura în tribune și vor fi cîștigate pe teren. Și nu m-ar mira să apucăm ziua cînd, deschizînd ziarele, vom afla că spectatorul care a spart capul lui Simpson a fost transferat de la „Racing" la „Inter" contra sumei de 150 milioane lire italiene. De aceea, a încheiat interlocutorul meu, privind foarte vag în depărtări, *din acest punct de vedere piatra despre care vorbeam este prețioasă.*

p. conf.
Al. MIRODAN

[1]) Și n-a scăpat doar numele, ceea ce încă n-ar fi o nenorocire, dar chiar și individul.

[2]) Fenomen destul de frecvent întîlnit de altfel — deși din cu totul alte motive — în cadrul campionatului diviziei A.

Al. M.

Plimbare autumnală de 60 km!

Studenții globe-trotteri (de care am scris în numărul nostru de joi) și-au îndeplinit angajamentul, parcurgînd, pe jos, distanța dintre București și Ploiești în 10 ore și 15 minute (timp de mers efectiv). Grupul a reunit zece mărșăluitori, printre care o fată: Doina Bujor (studentă în anul III al Facultății de filozofie) care s-a alăturat colegilor ei energeticieni: Victor Mîrea, Constantin Oprescu, Remus Roșu, Constantin Nica, Emanuel Crainic, Constantin Ioniță, Antonie Ion, Cornel Chiriță și Ștefan Henkel. Obiectivul fotoreporterului nostru, Vasile **Bageac**, i-a surprins la km 38. Seara, studenții s-au întors cu trenul la București, încheind un divertisment sportiv original, fără... medic de lot, maseur, antrenor psihologic, fără echipament cu ecusoane de mătase, fără spectatori și fără aclamații...

V. FIROIU

Miron Radu PARASCHIVESCU

OLIMPIADĂ

Tineri, potop multiplicat în inși
Ce nu cunosc nici bezna, nici țărîna.
Ca zeii trec, de vreme neatinși,
Și neschimbați vor fi întotdeauna.

Din ei își iau statuile modelul
Ca lumii, și podoaba și putere
Să-i dăruie, acesta le e țelul
Nebiruit de teamă sau durere.

O flacără îi poartă înainte,
Aprinsă de o tînără vestală.
I-a aurit lumina ei fierbinte
Prin iarba ca o ploaie vegetală.

DIN TOATĂ LUMEA

RON CLARKE? NU-L CUNOSC!

Fondistul australian Ron Clarke a realizat în ultimii ani o serie de performanțe care au făcut din el figura nr. 1 a atletismului mondial. Și, desigur, orice țară s-ar mîndri cu un asemenea sportiv, socotit unul dintre cei mai buni atleți ai tuturor timpurilor.

Celebritatea lui Clarke pare fără egal la ora actuală și, totuși, există un loc pe glob în care el nu este atît de cunoscut. Știți unde? În... Australia! Explicația a dat-o chiar Ron: „În țara mea, cel mai celebru sportiv este fratele meu, Jack Clarke, jucător de rugbi. El este idolul australienilor. Eu, sînt cunoscut ca... fratele lui Jack".

UN ÎNTÎRZIAT: FLOYD PATTERSON

La 33 de ani, Floyd Patterson își încearcă încă norocul în ring, stîrnind compasiune în rîndurile celor care l-au admirat cîndva. Mai ales ultima evoluție a fostului campion mondial, în fața lui Jerry Quarry, a fost de-a dreptul penibilă.

Poate că Patterson își dăduse seama de drama pe care o trăiește, dar n-are încotro. Boxerul care a încasat de-a lungul anilor suma fabuloasă de 9 milioane de dolari, a rămas cu foarte puțin din acești bani. Cea mai mare parte i-a luat-o fiscul „Unchiului Sam", în afaceri a primit mai multe lovituri decît pe ring, managerii au știut să profite, așa că, la ora actuală, chiar dacă nu este un om sărac, Floyd Patterson n-are încă viitorul asigurat.

În urmă cu ani, Patterson boxa pentru titlu. Astăzi, în joc este un lucru și mai important: propria sa existență.

NU SE GLUMEȘTE CU KATHERINE!

Miss Katherine Stewart este o simpatică președintă de tribunal din orașul Harthorns (Anglia), care nu poartă mini-jupe, ci o robă severă de judecător.

Avînd recent pe rol cazul unui spectator, Brian Whitehouse, care a făcut scandal la un meci de fotbal și l-a lovit pe arbitrul partidei, Katherine Stewart, cu toate pledoariile înflăcărate ale apărării, n-a ezitat să pronunțe o sentință deosebit de aspră: 9 luni închisoare și 50 de lire sterline amendă.

— Măcar 9 luni, vom avea cu un scandalagiu mai puțin pe terenurile noastre de fotbal.

RECITAL AERO

Azi la ora 10 va avea loc festivitatea inaugurării primei piste de zbor pentru aeromodele captive din țară. Construită conform regulamentului Federației aeronautice internaționale, pista a fost amplasată la ștrandul Băneasa, în incinta Centrului de aero și navomodele.

Cu această ocazie, vom asista la un bogat program de aeromodele: zbor cu macheta avionului românesc „IAR-813", curse englezești, acrobație aeriană cu cele 16 figuri impuse la campionatul mondial. Vor zbura, de asemenea, pe această pistă și aeromodele cu motor cu reacție ale constructorului *Anania Moldoveanu.*

Recitalul va fi susținut de maeștri ai sportului și de sportivi fruntași din orașele București și Ploiești.

— Ce-oi fi avînd azi, că mă simt mai greoi ca oricînd...?!

Caricatură de G. Ciosu — Bacău

RĂSPUNDE Ion Poștașu

MITU STAN, FETEȘTI. — A fost o greșeală: Pele a împlinit 27 de

ani. „Perla neagră" a driblat tot ce i-a ieșit în cale, mai puțin... anii. Din păcate!

COSTEL BUDEANU, CODLEA. — Dinamo Bacău a stat în „B" 4 ani. Fotbaliștii băcăuani au retrogradat la sfîrșitul ediției 1962—1963, cînd au „căzut" 3 echipe din 14: Minerul Lupeni, Crișana și Dinamo Bacău, care se clasase pe locul 12.

MANOLE POPESCU, TULCEA. — Deși a ajuns la 38 de ani, Iașin continuă să se numere printre cei mai buni portari din U.R.S.S. El continuă să joace la Dinamo Moscova.

NELUȚU OPRIȘIU, CRAIOVA. — Cîți ani ai Neluțule? Dupăi scriș, 7 sau 8? Și la vîrsta asta îl contrazici pe tăticu' în materie de volei? Deocamdată, e „meci" nul: pînă săptămîna trecută, cînd s-au încheiat întrecerile de la Istanbul,

echipa de volei a României deține titlul de campioană europeană. Acest țitlu l-am pierdut. Sîntem însă campioni europeni pe echipe de club, prin Dinamo București.

IOAN FILIP, BUCUREȘTI: — Ce este cu Varga? Se pare că a renunțat la activitatea competițională. Poate însă că ne va oferi mai multe satisfacții — și mai puține decepții! — în noua sa ipostază: aceea de antrenor (neoficial, deocamdată) al piticilor și junilor de la Dinamo București.

ANDREI VARDELA, PLOIEȘTI. Coman, portarul echipei noastre naționale de fotbal, are 21 de ani. Este un produs al Giurgiului. Înainte de a veni la Dinamo Pitești, a jucat la U.T.A.

VASILE GRIGORE, BUCUREȘTI. — Trec cu vederea faptul că nu știți cît este recordul mondial la săritura în înălțime femei, 1,91 m. Dar să mă întrebați și cine este deținătoarea recordului, pentru aceasta nu pot să vă iert. Vă dau numai inițialele: I. B.!

STOICA TUDOR, CLUJ, și NELUGHERT, ROMAN. Să lămurim „misterul": întrucît bazinele de la București și Genova, în care se disputaseră meciurile tur-retur dintre Dinamo și Pro Recco, din cadrul ediției de anul trecut a „C.C.E."

la polo, nu aveau aceleași dimensiuni, n-a fost luat în considerație golaverajul general (6—5 pentru Dinamo), ci a fost nevoie de un al treilea meci. Necunoscînd această prevedere a regulamentului, polo-iștii noștri nu s-au prezentat și... au ieșit din competiție.

IOAN A. ILEA, COMUNA UNIREA. — Nu e rea denumirea pe care o propuneți pentru Editura C.N.E.F.S.: *Olimpia.* Poate că o să închinăm un pahar în cinstea nașului!

SIMION IZIDOR, TÎRGOVIȘTE — Meciul la care vă referiți s-a disputat în ediția 1960—61 a diviziei A de fotbal. La pauză scorul era de 3—0 pentru Steagul roșu. În final, 5—3 pentru... Steaua (C.C.A.).

MIRCEA SEBE, BUCUREȘTI. — La orice ne-am aștepta, numai la un ...serial în versuri nu! Nu dau eu de Simon Templar? A creat o modă. Întîi el, apoi „El fugitivo", acum dv. !...

Ilustrații: N. CLAUDIU

CAMPIONII

Scriitorul italian Dino Buzzati, nuvelist, romancier și dramaturg, s-a născut la 16 octombrie 1906, în orășelul Belluno. A debutat în literatură cu romanul „Barnabo della Montagna", în anul 1933, după ce lucrase un timp ca redactor la Corriere della Sera. De atunci opera lui Buzzati a sporit treptat, conferind autorului ei o solidă reputație mondială. Romanele „Il segreto del bosco vecchio" (1935), „Il deserto dei Tartari" (1940), cîteva volume de povestiri — „La famosa invasione degli orsi in Sicilia" (1946) și „Paura alla Scala" (1948), piesa de teatru „Un caso clinico", publicată și în revista noastră de literatură universală Secolul 20 (nr. 5/1967), culegerea de nuvele „Il crollo della Baliverna" și din nou romanele „Il grande ritratto" (1960) și „Un amore" (fără ca aceste titluri să epuizeze lista operei lui Buzzati), compun un edificiu literar în interiorul căruia cititorul descoperă direct, sau prin intermediul alegoriei, o pluralitate de idei și de stări sufletești aruncate ca o punte între faptul cotidian și cele mai adînci sensuri ale existenței umane.

Scriitorul transmite cu pasiune, prin cărțile sale, o cuceritoare invitație la atitudine morală în fața vieții. Albert Camus, care l-a prețuit mult prin numeroase și fine analize (o dovedește și inițiativa sa de adaptare și reprezentare, în Franța, a piesei „Un caz clinic", în martie 1955), vorbea despre „generozitatea, căldura sufletească și simplitatea" prin care te întîmpină opera lui Dino Buzzati.

Publicăm alăturat schița sportivă „Campionii", al cărei substrat fantastic și fals faustian nu trebuie să sperie pe nimeni, de vreme ce totul nu e decît o glumă, demnă de pana scriitorului Dino Buzzati.

Priviți-i, măcar o singură dată, pe cei unsprezece jucători ai Clubului Sportiv Valcorta, cînd se întorc cu vechiul tren de excursii din valea lor, într-o seară de duminică, după o înfrîngere zdrobitoare — una din cele multe, din păcate. Sînt unsprezece cu toții, dar izolați și abandonați. Tocmai acum, apusul soarelui se desfășoară asemeni unui spectacol. Pe cerul violaceu, în vraje acestor clipe, vîrfurile impunătoare ale munților se ridică spre înălțimi incomensurabile și răsfrîng asupra oamenilor, colo jos, ceva din splendoarea lor spiritualizată. Dar cei unsprezece de la C.S. Valcorta, învinși în orașul din vale cu șapte la zero, nu văd nimic din toate acestea. Le fiecare zdruncinătură a trenului, care luptă din greu cu urcușul, capetele lor se leagănă încoace și încolo, străbătute de gînduri amare și de rușine. Din modestele lor valize de carton presat și din rucsacurile așezate în plasa port-bagajului, atîrnă curelușe de piele și sfori soioase ce pendulează încoace și-ncolo, zicînd parcă nu-nu, astfel încît celor unsprezece li se pare că sînt și mai urîți, și mai murdari, și mai obosiți. Ei sînt cu totul absenți la frumusețea apusului de soare ce învăluie jumea de afară.

În urma înfrîngerii de azi, echipa Clubului Sportiv Valcorta a trecut pe ultimul loc în clasamentul ligii. Încă un joc pierdut și va trebui să retrogradeze. Așadar, cei din urmă între codași, deși teoretic sînt băieți capabili. Unii dintre ei, ca să respectăm adevărul, sînt mai curînd finavi; în schimb celilalți sînt masivi. Dar cu toții au înfățișarea cam neciopliță.

— **Și cînd te gîndești...** Vocea vine din colțul cel mai întunecos al vagonului, dar nimeni nu-i acordă vreo atenție.

— **Oameni tineri ca voi...**

Ei continuă să tacă, dar și-au întors totuși privirea (un pic doar) și se întreabă cine o fi oare. Dacă ai privi atent spre locul acela, ai observa în colțul cel mai întunecos un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o mustăcioară subțire, încă neagră, ca o codiță de șoricel atîrnată de ambele părți ale gurii; poartă favoriți și o cămașă stridentă, cu dungi galbene și violete. Un țigan, ai zice, dar îmbrăcat corect. Ce-o fi vrînd? Ce se amestecă? Dacă nădăjduiește cumva să înceapă vreo discuție, se înșeală profund, căci celor unsprezece fotbaliști nefericiți le trece cu totul alteeva prin minte.

— **Hi, hi... și ce ușor s-ar putea!** Țiganul chicotește încetișor, ba, s-ar putea spune că zîmbește în bătaie de joc.

În sfîrșit îi răspunde unul, **Jack Luciano, interul dreapta, cel** mai energic dintre toți.

— **Ei, ce aveți de obiectat?**

— **Măi băieți, măi băieți, te-apucă furia numai cînd te gîndești... Un fleac și ați putea promova în divizia D...**

— **Adică, despre cine vorbești de fapt?**

— **Despre voi.**

— **Care voi?**

— **Voi, cei de la Valcorta.**

— **Și ce doriți?**

— **Am greșit, nu divizia D, divizia C voiam să spun. Și la urma urmei de ce tocmai divizia C? Nu, voi meritați cu totul alteeva... Mai mult, băieți, voi ați putea promova în divizia întîi și să mă ia naiba, și să nu mă mai cheme Max, dacă în cel**

O schiță de Dino BUZZATI

mult doi ani de zile nu ajungeți în prima divizie.

— **Noi, vreți să spuneți?**

— **Voi!**

— **Noi, cei de la C. S. Valcorta?**

— **Voi.**

— **Știți ce aș zice eu?** — spunea grasul de Mestica, conducătorul echipei, cu capul lui cît un geamantan. **Să mai încetați cu prostiile astea.**

— **Eu prostii?** Ride în bătaie de joc. **Nu, nu, domnilor. Este o mare neînțelegere.**

În acest moment, trenul se angajează într-o curbă. Razele răsfrînte ale soarelui însenînează compartimentul, cad pe fața acestui om straniu, luminînd-o.

Toți cei unsprezece, în clipa în care îi zăresc fața, sînt cuprinși de un sentiment de teamă, dar înțeleg în același timp că pe acest om trebuie să-l crezi. Oricît de neverosimile ar fi lucrurile pe care le rostește, nu mai e cu putință să rîzi de ele.

— **Deci, după părerea dumneavoastră** — vocea lui Mestica răsună deodată plină de respect, timidă chiar — **noi am putea să...**

Necunoscutul, așa-zisul Max, ride, chiar dacă rîsul său sună neplăcut, de parcă ar sălta o dată cu hurducăturile vagonului.

— **Ei, bravo. Am știut de la început că sînteți niște băieți inteligenți, băieți simpatici, care ascultă de sfaturi ce v-ar putea aduce noroc...**

Dar Salasene, portarul, semănînd cu un urs roșcat, îl întrerupe: — **Încă n-ați aflat că sîntem pe ultimul loc al clasamentului? Vreți să ne îmbrobodiți? Ne considerați chiar proști?**

— **Ei da, bineînțeles** — spune misteriosul țigan, netezindu-și codița de șoricel — **pe lumea asta și poate, hi, hi, și pe cealaltă, trebuie să fii dispus la un mic sacrificiu, cînd vrei să atingi un țel.**

— **Dar** — intervine Mestica — **noi muncim cu toții în cursul săptămînii, unul ca tăietor de lemne, altul ca zidar, altul la construirea barajului, nu sîntem oameni bogați.** Celălalt rîde și mai mult.

— **Știu asta, știu asta băieți. Nici nu era vorba de așa ceva. Sacrificiul despre care vorbeso eu, e cu totul alteeva... O nimica toată, o formalitate ca să zic așa... După aceea, băieți, cine v-ar mai putea opri?**

— **Și... pe scurt, despre ce-ar fi vorba...?**

Mustăciosul, clipind din ochi, răspunde cu o mișcare, cu nimic altceva decît cu o mișcare a mîinilor sale. Cei unsprezece sînt simpli muncitori care abia știu să scrie ori să citească și care nu înțeleg prea multe din problemele milostivenirei sau afurisenirei veșnice. Cu toate acestea, fiecare din cei unsprezece a înțeles pe dată. Ei simt un fior rece, straniu, ce li se urcă pe șira spinării. Le vine, aproape, să deschidă ușa compartimentului și să se arunce în prăpastie, dar înfringerea cu 7—0 îi frige și acest țigan demoniac este atît de plin de făgăduințe, atît de convingător. Și apoi, la drept vorbind, ce știu ei despre suflet? La ce folosește? Au tras vreodată foloase practice de pe urma lui?

. . . . . .

— „Aici este postul de radio italian, programul național. Dăm legătura cu stadionul municipal din Florența, de unde vom transmite, în direct, meciul de prima divizie dintre „Florentina" și C. S. Valcorta... Stadionul este înțesat de lume, literalmente ca o cutie cu sardele. Apreciem numărul spectatorilor la cel puțin 60 000 și fără îndoială că astăzi Florența a bătut toate recordurile de casă. Au sosit caravane de autobuze din Roma, Torino, Milano și Veneția, atîta pasiune arzătoare, atîta tensiune nervoasă s-a creat în jurul acestui joc în care, peste cîteva clipe, se vor întîlni unsprezecele violet al campionilor italieni și așa-zisa echipă minune, care pînă mai ieri era un unsprezece provincial, necunoscut, și care s-a ridicat astăzi la nivel internațional. Această ascensiune neașteptată și irezistibilă a surprins pe specialiști și este evenimentul principal al campionatului din acest an. Confruntarea devine cu atît mai palpitantă cu cît echipele își măsoară pentru prima oară forțele, ambele fiind neînvinse pînă în prezent..."

— „...au mai rămas șase minute de joc pînă la terminarea meciului și echipa din Florența face eforturi desperate pentru a-și salva cel puțin onoarea, căci nu mai poate spera să recupereze handicapul sufocant de 7—0..." „...publicul a rămas ca împietrit..."

Astfel aiurează cei unsprezece jucători de la C. S. Valcorta, obosiți și zdrobiți în somnolența lor amară, în timp ce trenul îi poartă gîfîind spre casă. E adevărat că în colțul cel mai întunecat șezuse un bărbat cu o mustață subțiratică neagră, care aducea a țigan. Dar el nu rostise nici un cuvînt și nici nu făcuse propuneri diabolice, nu oferise gloria dulce, mult dorită, în schimbul unor suflete sărmane și amărîte. Ba, la ultima stație, coborîse chiar, fără să salute măcar.

Între timp, apusul de soare s-a consumat ca un foc splendid, de pe urma căruia rămîn doar cîoturi carbonizate; noaptea s-a așternut peste vale, munții au devenit neprietenoși, e frig și în față se și văd luminile stației finale, unde nu-i așteaptă nici măcar un cîine.

Traducere de Radu HERBAY